

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Budapest
Tölgyfa utca 1-3
1027

– Alkotmánybíróság részére –

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[redacted] szám alatti lakos a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 52.M.168/2018/16. számú, és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság 8.Kf.650593/2018/6. számú ítélete ellen az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

Tisztelettel kérem az Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen az Abtv. 61.§ (1) bekezdés a), illetve c) pontja szerint biztosított jogosultság alapján a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróságot a 8.Kf.650593/2018/6. számú ítéletének végrehajtása felfüggesztésére felhívni.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 52.M.168/2018/16. számú, és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság 8.Kf.650593/2018/6. szám alatti megváltoztató, illetve hatályában fenntartó ítéletek – Alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és bekezdését

Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) **Mindenkinek joga** van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely **perben a jogait és kötelezettségeit** törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános **tárgyaláson**, észszerű határidőn belül **bírálja el**.

Eljárásjogi nyilatkozatok

I.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 8.Kf.650593/2018/6. számon meghozott ítélete a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 52.M.168/2018/16. számon meghozott ítéletét részben megváltoztatta és keresetemet mint felperes teljes egészében elutasította és az ítélet ellen nincs helye további fellebbezésnek.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK
FŐJÁRTÓSZÁM:
2019-07-05
PÉLDÁNY: 2
MELLÉKLET: 2+1 KÖZTÜK
FŐJÁRTÓSZÁM:
UTÓÍRATON:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Ügyszám: 10/1237-0/2019
Érkezett: 2019 JÚL 23.
Példány: 2 Kezelő:

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság ítéletét postai úton 2019. 05. 06.-án vettem kézhez, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 30.§ (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül (határidő: 2019. 07. 05.) - hivatkozással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére – kerül megküldésre jelen alkotmányjogi panasz, mégpedig az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján.

Abtv. 30. § (1) "Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatályba lépéstől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani. "

1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) beadványt a benyújtásra nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételére megjelölt határidőben kell az érkeztetésre az Abtv. alapján jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye. "

Abtv. 53. § (2) "Az (1) bekezdéstől eltérően az alkotmányjogi panasz iránti indítványt – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani. "

II.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. Cikk (2) bekezdésének d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítom.

Alaptörvény 24. cikk (2) "Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját".

Abtv. 27. § "Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés (1) pontja alapján alaptörvény-ellenes-bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. "

III.

Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mint indítványozó személyes adataim nyilvánosságra hozatalához **nem** járulok hozzá.

IV.

Jelen ügyben az Alaptörvényben biztosított jogaimat az ügy érdekében hozott döntések sértik. Kijelentem, hogy a jogorvoslati jogomat a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben kimerítettem.

2014. március 18-án a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség gyanúsítottként hallgatott ki a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 254.§(1) bekezdésébe ütköző, gazdálkodó szervezet intézkedésre jogosult dolgozójának köteletségének megszegése irányuló vesztegetés bántette miatt, a Ny. 146/2013. szám alatt elrendelt büntető eljárásban.

A gyanúsítás szerint 2011. évben úgy szereztem angol nyelvből középfokú szóbeli nyelvvizsga bizonyítványt, hogy évégett egy közvetítőn keresztül pénzt fizettem [REDACTED] jor [REDACTED] aki a pénz egy részét átadta a nyelvvizsga tanároknak és ennek fejében megküldte a szóbeli és laborfeladatok megoldását és a szóbeli nyelvvizsgán a tanárok középfokú nyelvtudás nélkül is olyan eredményt adtak, mely szerint megfeleltem a nyelvvizsgán.

A gyanúsításban szereplő bűncselekményt nem ismertem el, a gyanúsítás ellen panasszal életem melyet a Pest Megyei Főügyészség a 2014. április 7-én kelt NF.519/2014/106. számú határozatával elutasított.

Az állományilletékes parancsnok a 301-71/111/2014. számú állományparancsával 2014. március 19. hatállyal a Hszt. 149.§(1) alapján a szolgálati beosztásomból a büntető eljárás befejezéséig felfüggesztett tekintettel arra, hogy a terhére rótt cselekmény a rendőrségbe vetett közbizalmat súlyosan veszélyezteti.

Az állományilletékes parancsnok ugyanezen állományparancssal az illetményem 50%-ának visszatartását, valamint „C” típusú középfokú szóbeli nyelvvizsga alapján megállapított pótlék folyósításának visszatartását rendelte el.

A megjelölt nyomozásra tekintettel a Budapest Rendőrkapitánya 2014. április 25. napján a 01000-103/340-1/2014.Fe. számú határozatával a Hszt. 128.§ (1) bekezdése alapján és a Hszt. 68.§ (1) bekezdése b.) pontja szerint minősülő szolgálati viszonyra vonatkozó kötelezettség vétkes megszegése fegyelemsértés elkövetésének megalapozott gyanúja miatt fegyelmi eljárást kezdeményeztettem velem szemben.

Ugyanezen határozattal a Hszt. 131.§ (2) bekezdés alapján a fegyelmi eljárást az ügygel összefüggésben a PNYÜ Ny. 146/2013. számon folyamatban lévő bántető eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztett.

Az állományilletékes parancsnok 2014. március 19. napján a 01210-101/76-1/2014 szü. számon kifogástalan életvitel ellenőrzés kezdeményezte.

2014. március 25.-én a Nemzeti Védelmi Szolgálat 30310-2594/2014. ált. számon kifogástalan életvitel ellenőrzésemet rendelte el amit ugyanezen a napon a 30310-2594-1/2014. számon felfüggesztett tekintettel arra, hogy a kifogástalan életvitelem megállapítása a PNYÜ jövőbeli döntésétől függ.

A PNYÜ a 2014. augusztus 29. napján kelt Nyom 146/2013. számú határozatában velem szemben az időmúlásra tekintettel vádemelés elhalasztásáról szóló határozatot hozott.

A határozat alapján amennyiben a határozat ellen panasszal élek velem szemben vádemelésnek van helye.

A határozat jogorvoslat hiányában 2014. szeptember 11-én jogerőre emelkedett.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat 2015. március 9-én kelt 30310/2402-1/2014. általános számon kifogástalan életvitel folytatását rendelte el.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat 30310/2402/4/2014- általános számú határozatában megállapította, hogy a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) 37/B § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel az életvitel kifogásolható.

Határozatát azzal indokolta, hogy minden állampolgártól elvárható, hogy ha őt egy nyomozó hatóság bűncselekmény elkövetésével alaptalanul vádolja bűncselekmény elkövetésével, mindent megtegyen annak érdekében, hogy magát tisztázza.

A hivatásos állományban lévő személytől ez fokozottabban elvárható.

Abból, hogy az ügyészség határozata ellen panasszal nem éltem a Nemzeti Védelmi Szolgálat következtetése alapján megállapítható, hogy tudomásul vettem, elfogadtam mintegy beismertem egy fokozott tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetését.

Határozata alapján mindezt megalapozzák a Hszt. 149.§ (3) bekezdésben, valamint a 11/2006. (III.14.) BM rendelet 41.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezések is.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat határozata részletesen kitért határozatában arra, hogy 2011.május 01. és 2014. március 19. közötti időszakban részesültem nyelvvizsga pótlékban és fenntartottam egy jogellenes állapotot.

A kifogásolt életvitelt megállapító határozatban a Nemzeti Védelmi Szolgálat részletesen kifejtette, hogy a kifogásolt életvitelmet alátámasztja a Hszt. 70/B § valamint a Magyar Rendvédelmi Kar Hivatásetikai és Eljárási Szabályzatába foglaltak.

Mindezek okán megállapította, hogy a jogellenes állapot fenntartása a hivatásos állomány tagjától elfogadhatatlan.

Az állományparancsnok a személyzeti elbeszélgetésen a határozatról tájékoztatott azonban abból példányt részemre nem kézbesített, valamint tájékoztatott arról, hogy életvitel kifogásolható, ezért jogviszonyom megszüntetésre kerül.

Az ORFK vezetője a 005/604/2015. számú állományparancsával a szolgálati viszonyomat megszüntette a Hszt. 37/B § (1), (3) c.), 56.§ (2) b) pontjának ba) alpontja, 64/2011 (XII.30.) BM rendelet 31.§ (2) bekezdése alapján és egyben a visszatartott írltmény teljes visszatartását rendelte el. A döntéssel szemben a panasszal éltem, melyet a Belügyminisztérium a 2015. augusztus 06-án kelt határozatával elutasított.

A velem szemben elrendelt fegyelmi eljárást a 2015. április 27-én kelt 01000-103/340-5/2014. Fe. számú határozatával a Hszt. 140.§ (1) e. pontjára hivatkozva figyelemmel arra, hogy szolgálati jogviszonyom megszüntetésre került megszüntette.

A Pestvidéki Nyomozó Ügyészség velem szemben a büntetőeljárást a 2016. szeptember 15. napján kelt határozatával megszüntette a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 226.§ (1) bekezdése alapján mivel a vádemelés elhalasztásának tartama eredményesen letelt.

A jogviszony megszűntetése okán keresetet terjesztettem elő, alperesként az Országos Rendőr-főkapitányságot megjelölve mivel annak vezetője hozta meg a jogviszonyt megszüntető állományparancsot. Az ügyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 11.M.2832/2015. számú ügyben eljárva ítéletet hozott, elutasítva keresetemet. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság a 6.Mf.680.488/2016/13. számú végzésével az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelem és ellen kérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és az első fokon eljáró bíróságot új eljárásra kötelezte.

A végzésben a másodfokú bíróság utalt a Hszt. 196.§ (4) valamint a Pp. 64.§ (2) bekezdésére és ezek alapján hangsúlyozta, hogy az első fokon eljáró bíróságnak tisztázni kell az alperes személyének megfelelőségét mert csak ezt követően hozható érdemi döntés a kereseti kérelemről.

A megismételt eljárásban a Budapesti Rendőr-főkapitányság lett alperesként megjelölve. A pernyertesség érdekében az alperes mellett beavatkozóként a Nemzeti Védelmi Szolgálat ismét a perbe beavatkozott.

Keresetemben kéretem a szolgálati viszony megszüntetéséről szóló állományparancs hatályon kívül helyezését továbbá a felfüggesztés okán visszatartott illetmény 2.098.522 Ft megfizetését, valamint sérelem díj okán 2.000.000 Ft megfizetését.

Keresetem indokolásaként előadtam, hogy a vádemelés elhalasztásáról szóló határozat ellen jogi képviselőm tanácsára nem terjesztettem elő panaszt, de a bűncselekmény elkövetéséről nem tettem beismerő vallomást mivel azt nem követtem el.

A keresetemben előadtam, hogy jogorvoslat elmulasztása nem tekinthető beismerésnek, viszont az alperes megsértette a jó hírnévhez főződő jogaimat azzal, hogy folyamatosan bűncselekmény elkövetőjeként állított be.

Hangsúlyoztam, hogy a vádemelés elhalasztása nem minősül érdemi döntésnek és bűncselekmény elkövetésének tényét sem állapítja, állapíthatja meg.

Tekintettel arra, hogy a büntetőeljárás során jogerős bírósági ítélet nem született így kifogásolható életvitelém sem állapítható meg.

Megjegyeztem továbbá, hogy tekintettel arra, hogy az ügyészégi határozat „res iudicata” nem eredeztet így a Nemzeti Védelmi Szolgálat kifogásolt életvitelt megállapító határozatában csak az etikai szabályzatban foglaltakat vizsgálta, illetve vizsgálhatta.

Figyelemmel azonban a régi Hszt. 29/C § szakaszában foglaltakra, valamint a Magyar Rendvédelmi Kar Hivatásetikai és Eljárási Szabályzata alapján a Nemzeti Védelmi Szolgálatnak nem volt hatásköre etikai szabályt sértő ügyben bármilyen vizsgálatot tartani. Annak megállapítását is kértem, hogy vizsgálják meg, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat határozata jogvesztő határidőn kívül született tekintettel arra, hogy a vádemelés elhalasztásáról tudomást szereztek a munkáltatótól azonban az arra tekintettel csak több mint 200 nap múlva folytatták eljárásukat ami megítélésem szerint súlyos eljárási hiba.

A visszatartott illetmény körében arra hivatkoztam, hogy mivel a vádemelés elhalasztásának időtartama eredményesen eltelt, ezért a visszatartott illetmény részemre jár mivel az ügyben semmilyen elmarasztaló határozat, sem a munkáltató sem pedig a bíróság tekintetében nem született ezért a régi Hszt. 107.§ (2) bekezdése alapján felmentésnek kell tekinteni a büntetőeljárási felelősség megállapítása nélküli megszüntetését.

Az alperes, illetve a beavatkozó az ügyben a perköltségben való elmarasztalásomat kérte, figyelemmel arra, hogy a felmentéssel történő jogviszony megszüntetése jogszerűen történt.

Kifejtette, hogy magatartásomat nem büntetőjogi hanem munkajogi szempont alapján vizsgálta. Büntetőjogi szempontból nem is vizsgálhatta bántetőjogi felelősségét mindösszesen kifogásolt életvitel vizsgálat során hozott határozatában jogszerűen következtetett arra, hogy életvitelem kifogásolt így megítélése szerint jogszerűen szüntette meg jogviszonyomat a Hszt. 56.§ (2) bekezdése b) pont ba) alpont alapján.

Vitatta a sérelemdíj alapját mivel a felperesi állítás általános, konkrétumokat nélkülöző, másrészt a szolgálati jogviszony megszüntetése, a hivatalos eljárás önmagában nem sért személyiségi jogokat.

A beavatkozó szintén a keresetem elutasítását és perköltségben történő elmarasztalásomat kérte. Álláspontja szerint mivel bírósági ítélet nem született, így az ügyészség részéről eldöntésre került bűnösségem, a per tárgyát nem az bűnösség megállapítása hanem magatartásom munkajogi szempontból történő értékelése képezte. Az ügyészség határozatában megállapította, hogy a cselekményemmel megvalósítottam a vesztegetés bűntettét, ezen állítás vitatására a büntetőeljárás során nem került sor mivel jogorvoslattal nem éltem az ügyészség határozata ellen.

A beavatkozó kifejtette, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzése a szolgálaton kívüli magatartás vizsgálatára irányult, ezen magatartásokat a Magyar Rendvédelmi Kar Hivatásetikai Kódexe és Etikai Eljárási Szabályzata érinti, ezek megalapozottan vehetők figyelembe a vizsgálat során.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem fogadta el azon érvelésemet, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat hatáskörét túllépve vizsgálta az etikai szabályzatban foglaltakat utalt e körben a **Kúria 11/2017** számú munkaügyi elvi határozatára. A kifogástalan életvitel ellenőrzésére rendelkezésére álló határidőt nem lépte túl és azáltal, hogy annak tovább folytatásáról 2015 márciusában határozott, a beavatkozó megítélése szerint engem semmilyen hátrány nem ért.

A visszatartott írlmetény tekintetésben az alperes és a beavatkozó előadták, hogy a Hszt. 107.§ (2) bekezdésben foglaltak nem teljesültek mivel az ügyészség határozatában megtörtént a felelősség megállapítása, és az csak egy eljárási cselekmény volt, hogy a vádemelés elhalasztásának eredményes eltelte után a büntetőeljárás megszüntetésre került.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat kiemelte, hogy az ügyészségi határozatban megjelölt két éves időtartam eredményesen letelt nem bír relevanciával a visszatartott írlmetény kapcsán, mert azt kell figyelembe venni, hogy az ügyészségi határozat jogerőre emelkedett jogorvoslat hiányában.

Megjegyezték, hogy ahogyan a bűnösségem megállatása úgy a felmentésem sem történt meg az eljárás során.

Az elsőfokon eljáró Bíróság a Hszt. 3.§ (1) bekezdése, 37/B § (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pontja, (6) bekezdése, 37/C.§ (2) – (4) bekezdése, 56.§ (2) bekezdés b) pont ba) alpontja, 56.§ (8) bekezdése, 293/2010. (XII.22.) kormányrendelet 7.§ (1) bekezdés a.) pontja és a Rendőri Hivatás Etikai Kódexe 1-2. pontja alapján megállapította, hogy a szolgálati viszonyom megszüntetése jogszerűen került megszüntetésre.

Kifejtette, hogy a régi Hszt. 149.§ (3) bekezdését ezen ügy kapcsán alapján nem lehetett alkalmazni.

Az elsőfokon eljáró Bíróság ugyanakkor nem vizsgálta a 11/2016 (III.14.) BM rendelet 41.§ (1) bekezdésében foglaltaknak mennyiben felel meg, és terhemre értékelhetőnek nem tekintette ezen okfejtés alapján a panaszhiányát, mindezt a felmentés indokai közt sem vizsgálta, okfejtése szerint ugyanakkor ez felmentés, illetve a beavatkozó határozatának fennmaradó indokai is megalapozzák kifogásolható életvitel megállapítását.

Az elsőfokon eljáró Bíróság kifejtette, hogy a Hszt. 37/B. § (3) b.) pontja nem tekinthető taxatív felsorolásnak.

Hivatkozott továbbá a Kúria azonos tényállás mellett hozott Mfv.II.10.039/2018/5. Számú döntésére amely ebben a perben is irányadó, illetve elfogadható.

Ez alapján pedig nem tekintette helytállónak azon hivatkozásomat miszerint a Nemzeti Védelmi Szolgálat hatáskört elvonva tulajdonképpen etikai vizsgálatot folytatott volna le. Megítélése szerint az NVSZ eljárása a kifogástalan életvitel megállapítására irányult és az NVSZ határozatában alappal hivatkozott arra, hogy szolgálaton kívüli magatartásom nem felelt meg a MRK Rendvédelmi Hivatásetikai Kódexben és Etikai Szabályzatban foglaltaknak sem.

A fentiek alapján az elsőfokon eljáró Bíróság ítélete alapján a szolgálati viszony megszüntetése jogszerű volt.

A Hszt. 197.§ (3) bekezdése alapján megalapozatlannak találta a sérelem díj iránti igényemet, figyelemmel arra, hogy az alperes jogszerűen szüntette meg jogviszonyomat és kijelentései jogszabályokon alapuló kijelentéseken alapulnak.

A fentiek kapcsán szintén utalt a 11/2017 számú Kúria elvi határozatára.

Az elsőfokon eljáró Bíróság keresetemnek részben helyt adott a visszatartott illetmény tekintetében figyelemmel a Hszt. 107.§ (2) bekezdésére.

Álláspontja szerint a Kúria korábban kiadott eseti döntéseiben már elvégezte, kimunkálta, hogy a fegyelmi, illetve a büntetőeljárás felelősség megállapítás nélkül történt megszüntetést is felmentésnek kell tekinteni.

Összegezésében megállapította, hogy a jogviszony 2015. április 23-án szűnt meg így ezen napig az 50%-ban visszatartott illetmény késedelmi kamataival együtt jár részemre.

Az összegezéséről az alperes nem nyilatkozott.

A késedelmi kamat mértékéről a Ptk.-ban szabályozottak szerint határozott.

A Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a pernyertesség, illetve pervesztesség aránya közötti közel azonos nagyságrend miatt úgy határozott, hogy az alperes, illetve felperesként saját magam viselem.

A beavatkozó részére a perköltség megfizetésére a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezett. A fentiekén túl a le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az elsőfokon hozott ítélet ellen az alperes a beavatkozó fellebbezett, illetve felperesként fellebbezéssel éltem.

Fellebbezésemben előadtam, hogy kérem az elsőfokú ítélet megváltoztatását, valamint az alperes teljes marasztalását kértem a szolgálati viszony jogellenes megszüntetés, valamint sérelemdíj iránti igényem körében.

Hivatkoztam a régi Hszt. 70/B. §-ára és a 29/C. § (13) bekezdésére hangsúlyoztam, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat az etikai szabályzatban meghatározott magatartások vizsgálatára hatáskörrel nem rendelkezett, így a kifogásolt életvitelt megállapító határozat törvénysértő amikor megállapítják tényként, hogy cselekményem etikai szabályzatba ütközik. Azt is vitattam, hogy bűncselekményt elkövető személyekkel tartottam fent kapcsolatot. Álláspontom szerint a NVSZ által lefolytatott vizsgálat olyan súlyos eljárásjogi hibát tartalmaz, amely az általa hozott kifogásolt életvitelt megállapító határozat semmisségét eredményezi.

Mindezeken túl a fentiek miatt utaltam a tisztességes eljáráshoz való jog megilletett volna.

Az alperes, illetve az alperesi beavatkozó hasonlóan kérte az elsőfokú Bíróság ítéletének megváltoztatását és keresetem teljes mértékben történő elutasítását, valamint perköltségben történő marasztalásomat.

Hivatkoztak a 11/2017. számú Kúriai jogegységi határozatra, valamint arra, hogy ez alapján ártatlanságom sem vélelmezhető.

Előadták, hogy a Hszt. 107.§ (2) bekezdése velem szemben nem alkalmazható mivel a vádemelés elhalasztásának eredményes letelte nem egyenlő azzal az álláspontommal, hogy tágan értelmezve ez felmentésnek minősül mivel az ártatlanság vélelme mint alkotmányos jogelv nem dől meg.

A fentiekre hivatkozva felperesként a visszatartott illetményre nem vagyok jogosult ellen kérelmük szerint.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság megítélése szerint az alperes, illetve a beavatkozó fellebbezése alapos, mint felperes a fellebbezésem nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a fellebbezési kérelmek és fellebbezési ellen kérelmek korlátai között bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró bírósággal a felmentés jogszerűsége, valamint az elutasított sérelemdíj tekintetében egyetértett, a visszatartott illetménytekintetében azonban más álláspontra helyezkedett.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság kiemelte, hogy fellebbezésemmel kapcsolatban, hogy a Hszt. 56.§-a rögzíti a felmentés esetköreit, a (2) bekezdés a kötelező felmentés eseteit is rögzíti. Ennek alapján szűnt meg a szolgálati jogviszonyom is a Hszt. 56.§ (2) b) pont ba) alpontja alapján amely kötelező okként azt rögzíti, hogy a hivatásos állomány tagjának szolgálatra azért vált alkalmatlanná mert nem felel meg a kifogástalan életvitel körülményének.

A felmentésre a kifogástalan életvitel ellenőrzésének befejezéséről szóló indokolt határozatot követően az állományilletékes parancsnok döntése alapján kerülhet sor a régi Hszt. 37/B. § (3) c.) pontja értelmében.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság is rámutat a Kúria EBH.2017.M11. szám alatt közzétett, hasonló jogi és ténybeli alapokon nyugvó elvi határozata és az abban megfogalmazott következtetés jelen perre is irányadó, ahogy erre utalt az elsőfokon eljáró Bíróság.

A Fővárosi Törvényszék rámutatott, hogy a megjelölt Kúriai elvi határozattól **eltérni nem lehet**, arra csak jogegységi eljárás lefolytatását követően lehetséges.

A Fővárosi Törvényszék által megjelölt Kúriai elvi határozat hangsúlyozza, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzése tekintetében a Hszt. nem ír elő objektív, szubjektív határidőt a vizsgálat megindítására, és a kifogástalan életvitel ellenőrzési körébe eső körülményeket, adatokat sem rögzíti taxatív módon, a 37/B § (3) bekezdés c.) pontja példálózó felsorolást tartalmaz.

Ebből következően a Kúriai elvi döntés azt is rögzítette határozatában, hogy e körben leginkább a szolgálaton kívüli magatartás értékelhető, de nem zárható ki a szolgálati viszonyal összefüggő – **fegyelemsértésnek nem minősülő, de kifogás alá eső etikai szabályokat súlyosan sértő** -magatartások értékelése sem.

Ezért megítélése szerint nem volt helytálló azon hivatkozásom, hogy a Nemzeti Védelmi Szolgálat azzal, hogy a MRK Rendvédelmi Hivatás Etikai Kódex és Etikai Eljárási Szabályzat rendelkezéseinek megtartottságát ellenőrizte és azok megszegését tényként állapította meg.

Az életvitel kifogásoltságát megalapozó körülményeket a fentebb említettek okán a bíróság megítélése szerint az NVSZ vizsgálhatja és értékelhetőek a hivatásos állománytagjainak olyan magatartásai, mulasztásai, amelyek a munkáltató oldalán megalapozottan bizalomvesztéshez vezethetnek, e körbe értelemszerűen beletartozik a hivatásos szolgálattal össze nem egyeztethető, etikailag kifogásolható magatartás.

A hivatkozott Kúriai döntésben tényként került rögzítésre, hogy a Hszt. 3.§ (1) bekezdése alapján a szolgálati viszony az állam és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, e törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg.

Helytálló az a hivatkozás is, hogy a Hszt. 30/A. § (1) bekezdése alapján a hivatásos állomány tagjai a Magyar Rendvédelmi Kar tagjai, ezért meg kell felelnie a MRK Rendvédelmi és Hivatás-etikai Kódexben és Etikai Eljárási Szabályzatban foglaltaknak.

A Hszt. 70/B. § (1) bekezdése és az említett szabályzat is alapelveként rögzíti többek között a tisztességet, a korrupció elutasítását, üldözését és rendelkezik arról is, hogy az MRK tagjai törekedjenek arra, hogy életvitelük alkalmas legyen a környezetük tiszteletére és megbecsülésére, ne adjanak okot tisztességükben való kételkedésre, a polgárok rosszallására.

Ugyanezt az álláspontot fejtette ki a Kúria az Mfv.II.10.387/2018/5, Mfv.II.10.222/2018/4 és Mfv.II.10.039/2018/5. Számú döntéseiben.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság nem értett egyet az első fokon eljáró Bíróság azon döntésével, hogy a visszatartott illetmény vádemelés elhalasztásával érintett tagja részére a büntetőeljárás megszüntetése után a visszatartott illetmény jár.

A visszatartott írltmény kapcsán kiemelte, hogy a Hszt. 107. § (2) bekezdésében mintegy kógens törvényi rendelkezés szerint abban az esetben jár a visszatartott írltmény a hivatásos állomány tagjának ha az ellene indult fegyelmi vagy büntetőeljárás felmentéssel zárul.

A Fővárosi törvényszék mint másodfokú Bíróság a vádemelés elhalasztásának eredményes letelte után meghozott a bántetőeljárás megszűntető Ügyészségi határozatot esetemben nem tekintette felmentésnek.

Mindezekre tekintettel a Pp. 253.§ (2) és (3) bekezdése értelmében a visszatartott írltmény körében az elsőfokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét az írltmény kifizetésének körében megváltoztatta, valamint az eljárás során keletkezett perkoltségről is rendelkezett.

VI. Alaptörvény ellenesség

A jelen ügyben érintett bírósági döntések alaptörvény ellenessége elsődlegesen abban áll, hogy a döntések sértik az

Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Előadom továbbá, hogy a jelen ügyben született bírói döntések Alaptörvényellenessége abban áll, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogomat sérti.

Álláspontom szerint ebben a körben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikke egybe fogható.

Az Alaptörvény 28. cikke kimondja, hogy:

"A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak."

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy " Magyarország független, demokratikus jogállam ".

Az idézett alaptörvényi rendelkezésből, nevezetesen a jogállamiság elvéből fakad a jogbiztonság követelménye és a tisztességes eljáráshoz való jog, amely jogok a jogalkalmazók, így a bíróságok köteletségévé teszik, hogy a jogszabályokat a rendeltetésüknek, a józan észnek és a közjónak megfelelően, egységesen kiszámítható módon értelmezzék és alkalmazzák.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 14/2002. (III. 20.) számú alkotmánybírósági határozatban, hivatkozva a 6/1998. (III. 11.) szám alatt meghozott határozatban foglaltakra elvi élel szögezte le, hogy "A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságoknak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint 'igazságos tárgyalás'), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesítését is átfogja."

Előadom, hogy a jogbiztonság követelményén keresztül keresztül a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot sérti azon bírói eljárás, amelynek során a munkáltató, a Nemzeti Védelmi Szolgálat valamint az ügyben eljáró bíróságok indokolásaikban amik alátámasztják megítélésük szerint kifogásolt életvitelüket a megállapításhoz a MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban foglaltakat mint „**mankót**” használják fel.

Indokolásként helyesen előadják, hogy a régi Hszt. 30/A § (1) bekezdés alapján a hivatásos állomány tagja Magyar Rendvédelmi Kar tagja, ezért meg kell felelnie a MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban foglaltaknak.

A kifogásolt életvitelt megállapító a Nemzeti Védelmi Szolgálat (beavatkozó) 2015. március 09-én kelt 30310-2594/4/2014. számú határozatában részletesen kifejti, hogy a vádemelés elhalasztásának megállapításáról szóló ügyészégi határozat jogorvoslat hiányában történő jogerőre emelkedése a MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban foglaltakat mely pontokban sérti.

Ugyanezekre a megállapításokra **tényként** hivatkozik a munkáltató, az elsőfokon, valamint a másodfokon eljáró Bíróság, valamint a Kúriai állásfoglalás amely az első és másodfokon eljáró Bíróságok ítéletét befolyásolta.

A megjelölt etikai szabályszegés tényként történő megállapítása minden esetben **jogszabálysértő** figyelemmel arra a tényre, hogy annak megállapítása, hogy magatartásom etikai vétségnek minősül-e csak és kizárólag egy a **MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban meghatározott eljárási rend szerint állapítható meg.**

Figyelemmel a régi Hszt. 29. § (13) bekezdésére:

(13) * *Etikai vétség gyanúja esetén az MRK a tagja ellen etikai eljárást folytat le. Etikai vétséget követ el az, aki e törvény 70/B. §-a rendelkezéseit, a Rendvédelmi Hivatásetikai Kódexnek a fegyveres szerv hivatásos állományú tagjaira a rájuk vonatkozó -, illetve közalkalmazott esetén a Rendvédelmi Hivatásetikai Kódexnek a fegyveres szerv közalkalmazottaira vonatkozó - előírásait, valamint az Alapszabály vagy az Etikai Eljárási Szabályzat rendelkezéseit megszegi.*

(14) *Az etikai eljárás eredménye alapján az MRK*

a) szolgálati viszonyban álló taggal szemben

aa) fegyelmi eljárást kezdeményez a fegyelmi jogkör gyakorlójánál,

ab) javaslatot tesz az állományilletékes parancsnoknak a kifogástalan életvitel ellenőrzésének kezdeményezésére, vagy

ac) megszünteti az etikai eljárást,

b) közalkalmazotti jogviszonyban álló taggal szemben az a) pont aa) vagy ac) alpontjában foglaltakat alkalmazhatja.

A megjelölt jogalkotói akarat egyértelműen egy eljárási folyamatot határoz meg miként megjelöli, hogy amennyiben a hivatásos állomány tagja a MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban foglaltaknak megsértésének **csak a gyanúja** esetén már eljárást folytat le (**kizárólagos hatáskörrel**).

Az eljárási rend a szabályzatból, figyelemmel a szabályzat eljárási részére foglaltakra

MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzat

V. Etikai Bizottság és Etikai Tanács

Etikai vétség miatt az eljárás kizárólag az Etikai Bizottság (továbbiakban: EB) hatáskörébe tartozik. Etikai ügyben 3 tagú tanács (ET) jár el.

Figyelemmel a sarkalatos törvény szabályára a Hszt. 29.§ (13) bekezdése szerint kógens rendelkezés. E szerint az eljárást amely megállapítja a hivatásos állományú tag etikai szabályzatban foglalt esetleges magatartás szegését el kell rendelni és le kell folytatni figyelemmel arra, **hogy ennek elmaradása esetén etikai szabályszegés nem állapítható meg, így arra vizsgálat hiányában hivatkozni nem lehet.**

A megállapított súlyos eljárási hiba miatt a munkáltató, a Nemzeti Védelmi Szolgálat, az elsőfokon, valamint a másodfokon eljáró Tisztelt Bíróság az etikai szabályzatra etikai magatartást sértő hivatkozásai megalapozatlanok és nem támasztják alá kifogásolt életvitel megállapítását.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a tisztességes eljárás tekintetében a 6/1998. (III.11.) határozatában az alábbiakat foglalta össze:

"a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes".

Megállapítható továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél.

A 7/2013. (III. 1.) Alkotmánybírósági határozatban a Tisztelt Alkotmánybíróság az alábbiakat rögzítette:

'Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatban elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy "egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. (...) E körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét".

Az előadottak okán megállapítható, hogy:

- a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik,
- a tisztességes eljárás követelményéhez tartozik a bírósági döntésekkel szemben támasztott objektivitás és átláthatósága,
- ekként a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelme bekövetkezhet azáltal, hogy a bírói döntések meghozatala során az eljáró bíróságok – az objektivitás és átláthatóság, kiszámíthatóság követelményével ellentétesen – a jogszabályi rendelkezéseket az Alaptörvénnyel, a józan ész és a közjó figyelembevételének követelményével ellentétesen – önkényesen értelmezik,
- az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése a jogállamiságot, és az abból fakadó jogbiztonságot írja elő, amely egyebekben a tisztességes eljáráshoz való jog keretein belül valósulhat meg,
- a jogbiztonság egyértelműen megköveteli azt, hogy a bíróságok a jogszabályokat a rendeltetésüknek megfelelően egységesen és kiszámítható módon értelmezzék.

A Hszt. 56. § (8) bekezdése akként rendelkezik, hogy "A munkáltatói jogkört gyakorló előjáró a felmentést köteles megindokolni. Ebből világosan ki kell tűnnie, hogy a felmentés indoka valós és okszerű."

Az idézett jogszabályi rendelkezés alapján megállapítható, hogy a felmentést a munkáltatói jogkört gyakorló köteles megindokolni, oly módon, hogy abból világosan ki kell tűnnie, hogy annak indoka valós és okszerű.

Az ORFK Vezetőjének 005/604/2015. számú alatt meghozott parancsa vonatkozásában, mellyel a szolgálati jogviszonyát megszüntette az alábbi indoklást tartalmazza:

Felmentésére a Nemzeti Védelmi Szolgálat 30310-2594/4/2014. általános számú határozata, valamint a 2015. április 13-án történt személyes meghallgatáson elhangzottak figyelembevételével hozott munkáltatói döntés alapján kerül sor.

A 2015. április 13-án kelt, 01210-101/76-15/2014. számú meghallgatási jegyzőkönyv foglaltak szerint Ön a Nemzeti Védelmi Szolgálat fenti számú határozat tartalmát megismerte, megértette. A határozat megállapításai, valamint a személyes meghallgatáson elhangzottak alapján, a munkáltatói jogkör gyakorlója úgy döntött, hogy az életvitele kifogásolható, ezért a szolgálati viszonyát a Hszt. 56.§ (2) bekezdés b) ba) alpont alapján megszünteti.

Az idézettek alapján megállapítható, hogy a parancsból annak a felmentés indoka kizárólag a Nemzeti Védelmi Szolgálat határozata melyben a **MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban** foglaltakat jelöli meg mint a felmentés indokát, melynek okán az indok valóságossága és okszerűsége sem állapítható meg megítélésem szerint.

Az elsőfokon eljáró Bíróság a Hszt. 3.§ (1) bekezdése, 37/B § (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pontja, (6) bekezdése, 37/C.§ (2) – (4) bekezdése, 56.§ (2) bekezdés b) pont ba) alpontja, 56.§ (8) bekezdése, 293/2010. (XII.22.) kormányrendelet 7.§ (1) bekezdés a.) pontja és a Rendőri Hivatás Etikai Kódexe 1-2. pontja alapján megállapította, hogy a szolgálati viszonyom megszüntetése jogszerűen került megszüntetésre ezt az indokolást a másodfokon eljáró Bíróság is helybenhagyta.

Kifejtette, hogy a Hszt. 149.§ (3) bekezdése alapján **nem** lehetett alkalmazni a felmentést. Az elsőfokon eljáró Bíróság ugyanakkor nem vizsgálta a 11/2016 (III.14.) BM rendelet 41.§ (1) bekezdésében foglaltaknak mennyiben felel meg, és terhemre értékelhetőnek nem tekintette ezen okfejtés alapján a panaszhiányát, mindezt a felmentés indokai közt sem vizsgálta, okfejtése szerint ugyanakkor ez felmentés, illetve a beavatkozó határozatának fennmaradó indokai is megalapozzák kifogásolható életvitel megállapítását.

A beavatkozó fennmaradó indokai a régi Hszt. 70/B § valamint a **MRK Rendvédelmi és Hivatásetikai Kódex és Eljárási Szabályzatban foglaltak megszegése amelynek vizsgálatára hatáskörrel nem rendelkezett a Hszt. 29/C. (13) bekezdés, valamint maga a szabályzat alapján.**

Tényként megállapítható, hogy a rendőrség belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szerve kijelöléséről, valamint feladatai ellátásának, a kifogástalan életvitel ellenőrzés és a megbízhatósági vizsgálat részletes szabályainak megállapításáról szóló 293/2010. (XII.22.) kormányrendelet alapján a kifogásolt életvitel vizsgálatát a NVSZ végzi részletes szabályozás nélkül, azonban a **magasabb szintű jogszabály** a a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény etikai szabályok megszegésének gyanúja esetén eljárási rendet ír elő és egyben hatáskört határoz meg. **Ezen eljárás elhagyása esetén a hivatásos állomány tagjának etikai szabályzatba foglalt magatartásának megszegésére hivatkozni jogszabálysértő.**

Mindezek okán megállapítható, hogy a jogszabályi rendelkezéssel ellentétes azon eljárás, hogy e sarkalatos törvényben meghatározott eljárási rend ellenére meghozott vizsgálati eredményt helytállónak fogadnak el az ügyekben eljáró Bíróságok, és annak mérlegelése kapcsán hoznak ítéletet.

A fent lefektetett tények alapján **Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz való jogom sérült**, mivel álláspontom szerint abba beletartozik, hogy a bíróságok elsődlegesen a törvényben lefektetettek alapján ítéelkezzenek, és a jogértelmezés során a józan ész kívánalmára – az eset összes körülményeit is figyelembe véve – tekintettel legyenek. A jogszabályokat azok céljával és rendeltetésével értelmezzék és az ítéleteiben foglalt tényállást az eljárás során bizonyítékokkal alátámasztott valós tényállásra alapítsák.

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panasz megalapozottságát a már eddig előadottak megfelelően alátámasztják, ugyanis amikor a Bíróságok önkényesen az Alaptörvényben foglalt rendelkezésekkel ellentétesen figyelmen kívül hagyják az egy sarkalatos törvényekben a jogalkotó által meghatározott eljárási rendet és a jogszabályokat félre értelmezik, a bíróságok korlátlan jogértelmezést valósítanak meg, mely végül átcsap a

szabad jogalakításba, ugyanis szabadon állapítják meg ekként az igazságszolgáltatás mozgásterét mely magatartásuk az alkotmányozó hatalom elvonását eredményezi.

Az előadottak alapján a sérelmezett bírósági döntések alaptörvény-ellenessége megállapítható, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy indítványomat befogadni, és kifejezett kérelmemnek megfelelően a bírósági döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Budapest, 2019. július 01.

Tisztelettel

